

Magalí Sare: «Tenim la responsabilitat de treballar-nos com a persones»

Estrenem l'«Esponja», la cançó que dona nom al nou disc de la cantautora, i en parlem amb ella

Magalí Sare | Juan Miguel Morales

La cantautora barcelonina **Magalí Sare** fa temps que fa camí. Va formar part del **Quartet Mèlt**, just abans de publicar el seu debut *Cançons d'amor i dimonis* (autoeditat, 2018), i des d'aleshores ha publicat discos amb el duet que forma amb **Sebastià Gris** -*A Boy & A Girl* (Microscopi, 2020)- i amb **Manel Fortià** -*Fang i núvols* (Microscopi, 2020), amb qui, a més, va interpretar "Les segadores" en l'acte de possessió de Pere Aragonès-. Ara, descobreix el seu segon treball en solitari, un llarga durada honest que, tot i el seu eclecticisme, traspua l'ànima i la veu més autèntica de l'artista. Avui estrenem el senzill que dona nom a l'àlbum, "Esponja", i en parlem amb ella.

A "Esponja" parles del costat fosc de la infància: la poca capacitat de decisió i de distingir el bé del mal.

M'agradaria donar un missatge important i és el següent: qualsevol persona, tingui l'edat que tingui, mereix ser tractada amb respecte. No saps mai com les coses que fas i les que dius poden marcar a una altra persona. Per exemple, tenim molt instaurat que les criatures "no

s'assabenten de res" i això fa que a vegades no vigilem com ens comportem ni què diem davant d'elles, o bé pensem que no mereixen explicacions pel sol fet de ser petites. Evidentment, hi ha coses que les persones petites encara no poden entendre, però justament per això, penso que capten molt més les emocions i el llenguatge no verbal. De fet, això ens passa tinguem l'edat que tinguem.

Fer-se adult, i prendre decisions, però, tampoc és un camí de roses: "Ara segueixo sense saber res (...), una esponja amb responsabilitats", cantes.

Som esponges encara que no ho vulguem. El nostre inconscient va acumulant informació i a mesura que anem creixent, tenim més eines per fer neteja de tant en tant o, directament, posar filtres al que no ens agrada. Bé, aquesta és la meua teoria. Ser reals i bones persones, és un comès molt entretingut. No és fàcil i no hem de tenir cap mirament a l'hora de demanar ajuda a la gent que tinguem al voltant.

Al disc, en general, tota aquesta etapa pren molta importància. Es parla molt de la infància com a paradís perdut, però amb 'Esponja' tu retornes a l'adolescència, en general més convulsa. Què té aquesta època, que has pensat que era interessant recuperar?

L'adolescència i la joventut -la primera meitat de la dècada dels 20- és una època plena de contrastos: de canvis en el cos i en el caràcter, on t'enamores i et desenamores per primera vegada, on comences a sentir-te independent, on xoques amb la família, on et rebel·les, on necessites reivindicar la teua identitat encara que no tinguis ni idea de qui ets i t'aferris a qualsevol moda o corrent per intentar trobar-te... És una època de caos i recerca constants que, viscuda des de dins pot ser terrible, però em sembla molt interessant per parlar-ne. Actualment, els adolescents pateixen molt. Les xarxes socials no ajuden gens perquè promouen la comparació amb els altres, mostren cànons de bellesa que no són reals i suposen petites dosis de frustració quotidianes amb les quals s'ha de vigilar molt. Hi ha molta depressió, inclús suïcidis entre joves i adolescents. En general són una generació poc escoltada, ja que considerem que són massa petits per tenir una opinió, però al mateix temps se'ls responsabilitza del futur del país. Jo mateixa ho noto: tinc trenta anys, però molta gent me'n posa uns 19, i moltes vegades noto que em parlen amb certa supèrbia o condescendència i quan saben l'edat que tinc, em comencen a tractar diferent, amb més respecte. És una pena, però és així.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Acvt6USdbg>

En el disc, per això, cantes totes aquestes experiències en primera persona. Hi ha una voluntat d'acceptar, treballar i mostrar la pròpia vulnerabilitat?

Totalment. El disc va d'això. Però sense culpabilitzacions. Si tot va bé i tenim salut, tenim la responsabilitat de treballar-nos com a persones i donar el millor de nosaltres en tot moment. Donar el millor de nosaltres no significa ser perfecte, per això. Assumim que vol dir arriscar-se, equivocar-se, deixar de banda l'ego quan estiguem massa encegades, fer-se cas a una mateixa, preguntar, dubtar, no tenir pressa... i, en cas de dubte, actuar des de l'amor i el respecte cap a les persones -sense oblidar que la principal persona a qui li hem de tenir respecte és la nosaltres-

Tot i que a "Esponja" hi ha dolor i confusió, com passa en l'adolescència, també hi ha un final lluminós. La vida és passar per etapes?

La vida, des que naixem, és passar per etapes, èpoques que passen i ens defineixen per sempre. Són acumulatives. Ser adult no vol dir ser només això. L'infant que portem dins sempre hi és. És la nostra part més vulnerable i innocent. L'adolescent esbojarrat que ho viu tot intensament i exagerat també el podem deixar sortir de tant en tant. És necessari. Que no surti, no vol dir que no el duquem a dins.

Així, hi ha esperança de millora després del dolor?

Sí. A mesura que creixem som persones més completes i podem cuidar-nos i ensenyar-nos millor. Ser alumnes i mestres a la vegada. Ser esponges que absorbeixen i deixen anar constantment.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=-wLI9wV1D-M>

L'àlbum, que demà publiques, és especialment llarg. Ha estat per una voluntat premeditada o tenies molt material ?acumulat'?

Ho és si tens en compte els temps que corren! Fa deu anys potser no seria especialment llarg. El fet és que sí, tenia molt de material acumulat. Entre el meu primer disc com a cantautora i aquest segon, han passat quatre anys. És bastant de temps. Entremig, m'he dedicat molt a descobrir música nova. He cantat molta música aliena i m'ha encantat i m'ha fet aprendre molt, però m'ha fet atrofiar una mica l'hàbit compositiu. Vaig tenir una època on em sentia bastant bloquejada a nivell compositiu i em dedicava només a escriure lletres. També va ser una època en què em vaig canviar de casa moltes vegades i no trobava mai la intimitat suficient per crear música. Fa poc més d'un any vaig marxar de Barcelona, vaig anar a viure a un poble, vaig recuperar el meu piano de paret i amb un mes i mig van sortir tots els temes del disc com una gran vomitada.

El disc combina molts elements de diversos estils: hi ha rapsòdia o recitat, moments pop, d'altres de jazz, electrònica i distorsions a la veu, flamenc, cançó d'autor... El disc en si, és musicalment una ?Esponja'?

Sí! Potser podríem dir que aquest disc és el moment en què escorres l'esponja i surt tot. És una bona síntesi de tot el que he estat absorbint aquest temps. Tot i així, una de les meves premisses a l'hora de compondre una cançó és "quin estil de música no he treballat encara?", per això em queden temes molt diferents entre ells.

És el segon disc que fas en solitari i amb tot de cançons pròpies. Te'l sents més teu?

Cent per cent. Ara entenc les cantautores quan diuen "en aquest disc em despullo". És un clixé, però és real com una casa de pagès. Això em fa sentir molt vulnerable i exposada, però em flipa. Crec molt en les revolucions individuals. De fet, cap revolució no hauria començat si un individu no hagués dit en veu alta el que pensava. I, per més que sigui un disc molt íntim, ple de confessions i declaracions, sé perfectament que no estic sola en tot això.

Magalí Sare Foto: Juan Miguel Morales